

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg 11.08.2004

Skatteankenævnet for Aalborg Kommune
Sønderbro 12
Postboks 361
9100 Aalborg

010161-0861 - Klage over skatteansættelse:

Aalborg Kommune har afvist mit kompromisforslag og har afvist at revurdere den oprindelige afgørelse med synlig hensyntagen til Grundloven og Retssikkerhedsprincippet. Jeg anker derfor kommunens påstand om, at min virksomhed ophørte med at eksistere i 1999, hvorefter jeg afskæres fra at anvende virksomhedsskatteloven på indkomst fra virksomheden - ja, det lyder allerede som en stor selvmodsigelse:

Hvordan kan man have indkomst fra en virksomhed, uden at den eksisterer?

Sagsfremstilling - den reelle:

Told & Skat tabte i år 2000 på alle punkter et opgør mod Laserdisken om ulovlige afgifter. Det er nu hævnens time. Medarbejdere ved kommunen har opfundet nogle særregler, som de med stor kreativitet anvender på en konflikt mellem Laserdisken og FDV med det ene formål at opkræve skatter og renter af mig langt ud over, hvad loven tillader. For at nå målet ignorerer de ligningsvejledningen, Grundloven, Retssikkerhedsprincippet og ser bort fra al god moral.

Sagsfremstilling - den formelle:

Kommunen har frataget mig retten til at anvende virksomhedsskatteloven på indkomst fra virksomheden Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen (SE-nr. 10194245) med den begrundelse, at virksomheden *ophørte med at eksistere i 1999*. Afgørelsen bygger på en isoleret bedømmelse af det forhold, at jeg i 1999 etablerede anpartsselskabet, Laserdisken ApS, der fra den 1. juli 1999 midlertidigt overtog aktiviteten "*køb og salg af videogrammer*", sammenholdt med indførelsen af følgende begrænsende definition: "*en virksomhed er kendetegnet ved, at der igennem køb og salg af varer eller tjenesteydelser m.v. opnås et overskud i virksomheden*" samt en påstand om, at virksomheden ikke lever op til denne definition.

Sagens alvor - hvad der står på spil:

Jeg har anlagt erstatningssag ved Østre Landsret, og jeg har modregnet mit erstatningskrav i skatteopkrævningen, så jeg kommer ikke til at lide et formuetab, før en domstol har afgjort sagen. Skatteankenævnets funktion er således ikke så meget at beskytte mine rettigheder (den beskyttelse sikres jeg af domstolene) som at genskabe tilliden til den administrative forvaltning.

Om baggrunden for at politianmelde de ansvarlige embedsmænd:

De krænker *forsætligt* mine rettigheder ved at fratage mig retten til at anvende en gyldig lov uden andet grundlag end en særlig definition, de har opfundet til lejligheden. De har positivt afvist at respektere gældende lov og undladt at anvende ligningsvejledningens bestemmelser.

Faktiske omstændigheder

1. Virksomhedens situation forud for oprettelsen af anpartsselskabet
2. Baggrunden for at oprette et anpartsselskab
3. De skattemæssige konsekvenser
4. Den økonomiske virkelighed

Faktiske omstændigheder - virksomhedens situation forud for oprettelsen af anpartsselskabet:

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen blev momsregistreret som en selvstændig erhvervsvirksomhed den 27. juni 1984 og har anvendt virksomhedsskatteordningen, siden den blev indført i 1987. Virksomhedens aktivitet bestod af salg og udlejning af videogrammer, dvs. LaserDiscs, videobånd og senere DVD-plader. I et betragteligt omfang var videogrammerne importeret.

I januar 1992 lagde Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV) sag an mod Laserdisken og fik nedlagt fogedforbud mod Laserdiskens udlejning af videogrammer, som andre end FDV havde rettighederne til. Sagen udviklede sig til en principiel strid af stor betydning for begge parter. For FDV var det vigtigt at bevare et monopol i branchen. For Laserdisken var det vigtigt at kunne handle med udenlandske videoudgivere uden FDVs indblanding. FDVs medlemmer iværksatte som led i konflikten en kollektiv leveringsnægtelse med den begrundelse, at Laserdisken ikke frivilligt anerkendte FDVs monopol på udlejning. I 1998 opgjorde FDV et samlet krav mod Laserdisken incl. sagsomkostninger (der skal betales af sagens taber) på mere end 500.000 kr.

Det var FDVs politik at prøve at lukke "uartige" videoutikker, og leveringsnægtelse var et effektivt våben. Laserdisken var pga. fogedforbuddet tvunget til at afstå fra at udleje, og med den stigende udbredelse af salgsvideoer og DVD-plader i Danmark, var det et voksende problem, at Laserdisken ikke kunne få leveret danske videoudgivelser til salg.

Mens konflikten med FDV stod på, kunne Laserdisken hverken udleje videogrammer eller få leveret danske videogrammer til videresalg.

Det var min opfattelse, at leveringsnægtelsen var ulovlig, især fordi jeg respekterede det nedlagte fogedforbud mod udlejning. Jeg fremsatte erstatningskrav og forsøgte at få leveringsnægtelsen ophævet, men Byretten besluttede at udskyde spørgsmålet om leveringsnægtelsen, indtil spørgsmålet om udlejning var afgjort.

Faktiske omstændigheder - baggrunden for at oprette et anpartsselskab:

Det var svært at drive en virksomhed med udlejningsforbud og leveringsnægtelse, og der var endvidere en reel mulighed for, at jeg kunne tabe retssagen mod FDV, hvis krav til erstatning og sagsomkostninger var så stort, at jeg risikerede at gå fallit og miste Laserdisken. Dermed ville både jeg og mine medarbejdere (herunder to af mine brødre) miste vores arbejde.

Oprettelsen af anpartsselskabet (CVR-nr. 21 73 05 99) i 1999 havde to formål:

1. At fordele aktiviteterne, så virksomheden fortsat kunne kæmpe i retten for at få genindført fri udlejning, mens et anpartsselskab, der som en selvstændig juridisk enhed, der ikke beskæftigede sig med udlejning, principielt var fri af konflikten, og derfor burde kunne få leveret videogrammer af de danske selskaber.
2. At sikre medarbejdernes (og min egen) arbejdspladser, hvis virksomheden gik fallit som følge af konflikten med FDV. Det var virksomheden, som FDV havde en økonomisk klemme på. Et separat anpartsselskab fungerede som et sikkerhedsnet.

Selskabet blev oprettet på grund af konflikten med FDV og de vanskelige forhold, virksomheden havde at arbejde under, mens konflikten stod på. Konflikten med FDV er nu afsluttet, og alle aktiviteter er som konsekvens heraf ført tilbage til virksomheden.

Faktiske omstændigheder - de skattemæssige konsekvenser:

Aalborg Kommune fremstiller sagen som om, at jeg uretmæssigt forsøger at nedsætte skattebetalingen ved at opretholde en hovedsageligt fiktiv virksomhed, der ikke har reelle aktiviteter, men "blot" beskæftiger sig med mere eller mindre luftige retssager.

Det er en grov fordrejning af virkeligheden på 2 væsentlige punkter:

For det første var de to retssager direkte relateret til virksomhedens primære funktion igennem mange år, nemlig salg af videogrammer (sagen mod Told & Skat) og udlejning af videogrammer (sagen mod FDV). Begge sager startede mange år tidligere, og begge sager havde stor økonomisk betydning for virksomheden. Sagerne var direkte udløbere af virksomhedens primære aktiviteter, og virksomheden var allerede part i dem, da selskabet blev oprettet i 1999.

Selvom virksomheden i 1999 fandt det hensigtsmæssigt at overlade aktiviteten "køb og salg af videogrammer" til et selskab, der var uberørt af konflikter, havde virksomheden stadig både væsentlige økonomiske forpligtelser og en mulighed for at erhverve en indtjening i form af erstatning fra Told & Skat og en fremtidig indtjening i form af udlejning af importerede videogrammer - men forudsat, at virksomheden gennemførte og vandt retssagen mod FDV.

For det andet er det urimeligt at beskyldte mig for "skattetænkning" på grund af denne konstruktionen, fordi den ikke indeholder skattemæssige fordele. Tværtimod betød konstruktionen, at jeg kom til at betale ambi af virksomhedens renteindtægt fra selskabet. Virksomhedens egenkapital blev efter overdragelsen til et normalt rentebelagt lån til selskabet. Dengang formuen var en del af egenkapitalen i virksomheden, skulle der derimod ikke betales ambi.

Der lå ingen skattemæssige overvejelser til grund for konstruktionen med et selskab og en virksomhed, og der var ingen skattemæssige fordele. Der var derimod den skattemæssige ulempe i form af den ekstra udgift til ambi af virksomhedens renteindtægt fra selskabet. Jeg kunne måske have ladet selskabet få et rentefrit lån, men netop for at undgå problemer med myndighederne indgik vi en aftale om rentebetaling så tæt som muligt på markedsrenten.

Faktiske omstændigheder - den økonomiske virkelighed:

Selvom aktiviteten "køb og salg" blev udskilt af virksomheden for at forbedre muligheden for at sælge danske videoudgivelser, var virksomhedens retssager af overordentlig stor betydning. De optog ikke blot hovedparten af min tid, de havde også en større økonomisk betydning. Det fremgår bl.a. af nedenstående opgørelse af mine indtægter fra hhv. selskabet og virksomheden:

Fordelingen af mine personlige indtægter i årene 2000-2003:

2000:	ApS'et:	203.105 kr	Virksomheden:	781.319 kr	(før renter: 468.824)
2001:	ApS'et:	135.403 kr	Virksomheden:	15.522 kr	(før renter: -86.402)
2002:	ApS'et:	16.925 kr	Virksomheden:	144.330 kr	(før renter: 16.925)
2003:	ApS'et:	50.776 kr	Virksomheden:	149.945 kr	(før renter: 98.983)
Sum:	ApS'et:	406.209 kr	Virksomheden:	1.091.116 kr	

Øvrige faktiske omstændigheder, der dokumenterer virksomhedens eksistens:

1. Ved overdragelsen af virksomhedens aktiver til selskabet blev det præciseret, at virksomheden ikke ophørte (bilag 9).
2. Det var virksomheden, som Landsretten tildelte erstatning i 2000 (bilag 10).
3. Det var virksomheden, som FDV i 2002 forsøgte at få begæret konkurs (bilag 11).
4. Det var virksomheden, som indgik forlig med FDV i 2003.
5. Told & Skat har løbende sendt registreringsbeviser til virksomheden (bilag 12).

Argumentation - fire anbringender:

1. Aalborg Kommunes vurdering
2. Retsgrundlaget - Grundlovens § 43
3. Retsgrundlaget - Retssikkerhedsprincippet
4. Skattemoral

Aalborg Kommunes vurdering:

Kommunens afgørelse mangler et retsgrundlag og er derfor ugyldigt, men uagtet dette vil jeg gerne kommentere den konkrete vurdering, der også isoleret set er fuld af mangler og fejl:

1. Manglende vurdering af virksomheden som helhed i en historisk sammenhæng
2. Selvmodsigende argumentation vedrørende erstatningen i år 2000
3. Manglende sammenlignelighed med andre virksomheder
4. Manglende sammenlignelighed med andre virksomhedsforhold

Manglende vurdering af virksomheden som helhed i en historisk sammenhæng

Kommunen har ikke foretaget en samlet vurdering af virksomhedens aktiviteter over en længere periode. Den har blot udplukket et år af gangen, og isoleret og uden skelen til årsag og sammenhæng og formål har den betragtet aktiviteten hvert år for sig.

Alene fordi aktiviteten i en periode tvunget af omstændighederne har været "begrænset" til at gennemføre nogle temmelig vigtige retssager, har Kommunen vurderet, at der ikke er tale om en reel virksomhed. Kommunen har lukket øjnene for sammenhængen mellem retssagerne og virksomhedens sædvanlige aktiviteter, og den har lukket øjnene for formålet med dem.

En vurdering af virksomheden bør ske på et bredere grundlag.

Selvmodsigende argumentation vedrørende erstatningen i år 2000

Kommunen postulerer i afgørelsen, at "*En virksomhed er kendetegnet ved, at der igennem køb og salg af varer eller tjenesteydelser m.v. opnås et overskud i virksomheden*" og mener ikke, at Laserdisken opfylder denne beskrivelse, og den postulerer videre, at erstatninger ikke kan betragtes som naturlige indtægtskilder.

Det er en fordrejning af virkeligheden. Det var ikke virksomhedens ønske at blive indblandet i de to retssager, men i begge tilfælde havde de netop til formål at vedligeholde virksomhedens indkomst ved salg og udlejning af videogrammer. "*At føre retssager*" var ikke virksomhedens formål, men en nødvendighed for at sikre en fremtidig indtjening ved salg og udlejning af videogrammer. Den erstatning, som Østre Landsret tildelte virksomheden i år 2000, var en konsekvens af, at skattemyndighederne ulovligt havde forhindret virksomheden i at have en naturlig indtægt ved salg af især LaserDiscs i årene 1994-1996.

For det første bør det lægges til grund, at det i et retssamfund er en *naturlig* konsekvens, at en skadeforvolder, som ulovligt påfører en anden person eller en virksomhed et tab, betaler erstatning. Det er kendetegnende for et retssamfund, og det er bare trist, at kommunen ikke har forstået det og derfor igen og igen tvinger mig til at anlægge sag.

For det andet følger det af ligningsvejledningens punkt E.A.1.3.3., at "*En modtagen erstatning skal som udgangspunkt behandles som det tab, erstatningen ydes for*". Det følger af ligningsvejledningen, at virksomheden skal behandles, som om den i år 2000 havde en indtægt ved salg af LaserDiscs på 750.000 kr, for det var det, erstatningen var ydet for.

Kommunen trods sin egen definition og handler selvmodsigende, når den hævder, at virksomheden ikke eksisterede i selvsamme år, hvor den modtog en erstatning på 750.000 kr. Den indtjening skal ifølge ligningsvejledningen *behandles* som indtjening ved "*køb og salg af varer*", og dermed er selv kravet til Kommunens selvopfundne definition faktisk opfyldt.

Manglende sammenlignelighed med andre virksomheder

Ligningsvejledningen på ToldSkats hjemmeside indeholder eksempler på virksomheder. Her findes bl. a. medlemmer af en folkemusikgruppe, en professionel bokser, en avisdistributør, en provisionslønnet filialbestyrer, en vognmand og en person, der drev et plejehjem. Endvidere har ordningen været populær for forældre, der køber en lejlighed med henblik på at udleje den til deres børn. Ingen af dem opfylder kravet til *“køb og salg af varer”*.

Manglende sammenlignelighed med andre virksomhedsforhold

Det ses ikke, at kommunen er klar over, at formålet med retssagen mod FDV var at genindføre fri udlejning, så virksomheden kunne generhverve en indkomst ved udlejning. En virksomhed ophører ikke med at eksistere, blot fordi den i en periode ikke har en indkomst. Konflikten med FDV satte en stopper for en væsentlig del af virksomhedens indkomst, men virksomheden arbejdede aktivt på at løse problemet. Det afgørende er, om der er en fremadrettet aktivitet, der forventes at føre til en indkomst. Mange virksomheder har perioder uden indkomst, men det betyder ikke, at de ikke eksisterer. Virksomheder under etablering er også virksomheder, selv om de skal igennem en etableringsperiode, før de begynder at få en indkomst.

Laserdisken havde ved retssagerne aktiviteter, der direkte gik ud på dels at generhverve en indkomst, virksomheden tidligere havde haft, og en indkomst for salg af LaserDiscs, som den ulovligt var blevet frataget. Kommunen har helt ignoreret disse sammenhænge.

Konklusion: Sammenlagt støttes kommunens påstand hverken af ligningsvejledningen eller af behandlingen af andre virksomhedstyper. Den støttes heller ikke af en overordnet betragtning af virksomhedens aktiviteter i en helhed og over en årrække.

Der er *ingen* saglig grund til, at lige præcis Laserdiskens eksistens betvivles.

Retsgrundlaget - Grundlovens § 43:

*“Ingen skat kan pålægges, forandres eller ophæves uden ved lov;
ej heller kan noget mandskab udskrives eller noget statslån optages uden ifølge lov.”*

Det er en velkendt og overordnet lov, og den følger et velkendt princip. Ikke desto mindre sker det, at skattemyndighederne optræder som lovgivere. Det skete f.eks i den sag, de endte med at betale mig erstatning for, fordi de ændrede definitionen på en LaserDisc for på den måde at tvinge mig til at opkræve forbrugsbegrænsende afgifter af solgte LaserDiscs.

Når kommunen nægter mig at anvende en gyldig lov med henblik på at forhøje skatteopkrævningen, svarer det til at opkræve skat i strid med Grundlovens bestemmelse. Det gælder også, når den egenhændigt indfører en ny definition med samme formål.

Konflikten i denne sag handler om anvendelsen af virksomhedsskatteoven, der ifølge lovens §1 kan anvendes af skattepligtige personer, der driver *selvstændig erhvervsvirksomhed*.

Virksomheden forsvarede så sent som i 2002 en konkursbegæring og fik helt frem til 2003 tilsendt registreringsbevis af myndighederne. Det er et ubestridt faktum, at virksomheden eksisterede og både havde aktiviteter og indtægter. Ifølge loven kan virksomhedsskatteoven derfor anvendes på indkomst fra virksomheden. Kommunen nægter at anerkende dette, alene fordi de lige præcis ved vurderingen af min skatteansættelse stiller det yderligere krav, at en virksomhed skal være beskæftiget med *“køb og salg af varer eller tjenesteydelser m.v.”*.

OK, den opfattelse af en virksomhed kan de godt have - privat! Men hverken loven eller den juridiske litteratur begrænser udtrykket *“selvstændig erhvervsvirksomhed”* på den måde. Lovgrundlaget mangler, og det er afgørende. Definitionen er simpelthen skabt til lejligheden med det ene formål at forhindre mig i at anvende virksomhedsskatteoven.

Konklusion: Aalborg Kommune overholder ikke Grundloven!

Definitionen på en "selvstændig erhvervsvirksomhed" ifølge den juridiske litteratur:

Ifølge ligningsvejledningen findes der slet ingen definition på begrebet "*selvstændig erhvervsvirksomhed*" = "*selvstændigt erhvervsdrivende*", men det forudsættes, at begrebet fortolkes ens i *alle* skattemæssige relationer. Derfor kan kommunen heller ikke stille krav til Laserdisken, medmindre samme krav stilles til bokseren og folkemusikgruppen osv.

Der drøftes grænsetilfælde mellem erhvervsvirksomhed contra hobbyvirksomhed eller lønmodtagervirksomhed, og det er relevant, fordi virksomhedsskatteoven omfatter "*erhvervsvirksomhed*", men der er ikke tvivl om, at Laserdisken tilhører denne kategori. Hypotetisk kan man drøfte, om en virksomhed er ophørt, hvis den hverken har indkomst eller aktiviteter, men det er heller ikke tilfældet for Laserdisken.

Det er uhørt at påstå, at en virksomhed med betydelig indkomst og betydelig aktivitet ikke *eksisterer*, blot fordi den ikke beskæftiger sig med en *bestemt* aktivitet. Påstanden går stik imod ligningsvejledningen, og den går imod retspraksis. Det er den almindelige opfattelse, at man driver erhvervsvirksomhed, når der er en aktivitet, der har til hensigt at skabe overskud. Definitionen på "*selvstændig erhvervsdrivende*" fra Juridisk Institut på Århus Universitet er repræsentativ for den juridiske litteratur og i overensstemmelse med almindelig sproglige forståelse - og den er uden et specifikt krav til aktiviteten (bilag 7).

Konklusion: Virksomheden Laserdisken er utvivlsomt omfattet af definitionen.

Retsgrundlaget - Retssikkerhedsprincippet

Retssikkerhedsprincippet er en retsgrundsætning med højere rang end almindelige lovregler. Regler og afgørelser af enhver art skal respektere retssikkerhedsprincippet - også kendt som "*princippet om beskyttelse af den berettigede forventning*".

EF-domstolen har om skattesager udtalt følgende i sag 169/80 i dom af den 9. juli 1981:

"Retssikkerhedsprincippet kræver, at en ordning, der pålægger skatteborgeren byrder, er klar og utvetydig, for at han ikke skal være i tvivl om sine rettigheder og pligter, således at han kan handle derefter."

Princippet indebærer, at borgerne har rettigheder, som myndighederne skal respektere. Selvom jeg omhyggeligt redegjorde for retssikkerhedsprincippet for både Gert Holst Jensen og Lars Møller Madsen, fremgår det ikke i afgørelsen, at de har iagttaget dette princip. Bo Horsmark afviste positivt at være forpligtet af princippet - og dermed overtrådte han loven forsætligt.

Jeg skal indtrængende opfordre Skatteankenævnets medlemmer til at overholde loven og respektere retssikkerhedsprincippet ved afgørelsen af denne sag.

Grænsetilfælde skal afgøres under respekt for retssikkerhedsprincippet

Der kan være tilfælde, hvor der administrativt kan præciseres regler og definitioner, men det skal i givet fald gøres i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippet.

Hvis f.eks. skattemyndighederne virkelig mener, at "*selvstændig erhvervsvirksomhed*" kun skal omfatte aktiviteten "*køb og salg af varer*", må de ikke holde det hemmeligt i 5 år og derefter smække begrænsningen på bordet som en trumf for at knække en skatteyder, de er sure på. Det skal fremgå af vejledningerne til skatteyderne, så de kan vælge, om de vil acceptere definitionen eller indbringe den for retten til afprøvning i forhold til Grundloven.

Det afgørende er, at skatteyderen på forhånd har kendskab til konsekvensen af sine handlinger, så han kan handle derefter. Myndighederne har i stedet frem til 2003 sendt mig registreringsbeviser, der havde den direkte *modsatte* virkning: de gav mig en *berettiget forventning* om, at Laserdisken var anerkendt af myndighederne som en igangværende virksomhed.

Konklusion: Aalborg Kommune har ikke respekteret retssikkerhedsprincippet.

Skattemoral

1. Jeg og min virksomhed er kommet i knibe i en konflikt med FDV.
2. Jeg opretter et anpartsselskab for at sikre mig og mine medarbejdere en fremtid.
3. Kommunen venter 5 år i kulissen for derefter at slå mønt af mine problemer og mit forsøg på at løse dem og bevare en halv snes arbejdspladser.

Uden skelen til loven eller dens formål samler de over halvdelen af 10 års indtægter til beskatning i et og samme år og opkræver over 86.000 kr i renter.

Spørgsmål: Er det et godt eksempel at foregå for danske borgere og virksomheder?

Moral betyder ikke noget i en retssag, men netop det juridiske grundlag i min sag er så stærkt, at det undrer mig, at myndighederne alligevel vælger at udstille deres egen manglende moral - og så netop i denne tid, hvor statsministeren og skatteministeren gør deres bedste for at indføre en moralsk tankegang hos befolkningen.

Har I overvejet, hvilken effekt myndighedernes manglende moral har på befolkningen?

Skatteministeren kunne lige så godt have talt om Aalborg Kommune, da han jfr. Berlingske Tidende, 18/2-2004, udtalte:

“Det er ikke kønt at se på - rent ud sagt - når nogle prøver at udnytte nogle regler ikke bare til det yderste, men til det aller-aller yderste.”

Det er heller ikke kønt at se på, at kommunen ikke bare udnytter reglerne til det aller-aller yderste, men endda går så vidt som at overtræde dem.

Jeg vil aldrig forstå, hvorfor embedsmændene under torskegildet gjorde grin med mine betragtninger om “ret og rimeligt”, da jeg (forgæves) forsøgte at forklare, hvorfor jeg fik medhold i Vestre Landsret, da jeg tilbageholdt ca. 700.000 kr i en tvungen modregning. De har ikke fået andet ud af det end endnu en erstatningssag og endnu en modregning.

“System skal være retfærdigt” var overskriften på Nordjyske Stiftstidendes leder om den aktuelle sag (2/8-2004) i den tro, at skatteansættelsen var systemets skyld. Nej, systemet er godt nok. Det er kommunens embedsmænd, der misbruger systemet.

Min skattepligtige indkomst igennem de sidste 10 år ifølge kommunen:

1994:	54.252 kr
1995:	75.076 kr
1996:	142.714 kr
1997:	128.257 kr
1998:	206.899 kr
1999:	265.156 kr
2001:	91.100 kr
2002:	93.439 kr
2003:	114.164 kr

Ialt i disse 9 år 1.171.057 kr

2000: 1.322.813 kr

De 1.069.942 kr af indtægten i år 2000 er reelt tjent i et andet år, men er enten af kommunen overført til beskatning i år 2000 eller er først “retserhvervet” i år 2000 via en dom, fordi myndighederne ulovligt forhindrede mig i at tjene pengene på normal vis nogle år tidligere.

*Er det rimeligt, at over halvdelen af 10 års indkomst skal beskattes i samme år?
Nej, sagde politikerne, og derfor skabte de virksomhedsskatteloven!*

Formålet med virksomhedsskatteoven:

Formålet med virksomhedsskatteoven er lige præcis at give de selvstændigt erhvervsdrivende mulighed for at *fordele* indkomster over flere år, så deres beskatning bliver mere "*rimelig*". Det havde været den letteste sag i verden for Bo Horsmark og Gert Holst Jensen at følge loven og afgøre "sagen" - som faktisk ikke var nogen sag, før de fandt ud af, at der var penge at hente, hvis de kunne *forhindre* mig i at anvende virksomhedsskatteoven i lige præcis det år, hvor jeg modtog en erstatning fra Told & Skat, så de med den særlige konstruktion af argumenter kunne *samle* min indkomst.

Deres sag er utroligt konstrueret. Det er klart, at jeg kun anvender virksomhedsskatteoven på indkomst fra virksomheden - og ikke på indkomst fra selskabet eller andre indkomster. Hvis virksomheden ikke eksisterede, ville den jo heller ikke have en indkomst, og så havde problemet løst sig selv. Realiteten er jo, at virksomheden hele tiden har eksisteret og hele tiden har haft en indkomst.

Det er absurd, at myndighederne nægter mig at anvende virksomhedsskatteoven lige præcis på det tidspunkt, hvor jeg på grund af deres egne ulovligheder har mest brug for den.

Jeg tager hatten af for deres kreativitet. Det er smart fundet på, at de har kunnet ydnytte mine problemer med FDV og tilpasset dem til det år, hvor jeg fik udbetalt en stor erstatning af skatteministeriet, så de får maksimal effekt ud af at "anvende" virksomhedsskatteoven ved at opheve den og opnå det modsatte formål: at *samle* min indkomst, så jeg brandbeskattes.

Det er godt fundet på - men ulovligt - og udtryk for rigtig rigtig dårlig moral.

Fejl eller forbrydelser?

Jeg accepterer, at også embedsmænd er mennesker, og at de kan tage fejl. Jeg har intet imod, at de ulejliger mig med spørgsmål eller på anden måde søger oplysninger om virksomhedens forhold. Jeg accepterer også, at de i deres arbejde kan være nødt til at udøve et skøn, som jeg kan være uenig i eller ej, men som jeg i givet fald kan påænke til højere instans.

Jeg accepterer imidlertid *ikke*, at de træffer afgørelser i mine forhold uden at basere dem på loven. Enhver afgørelse skal baseres på loven - og ikke embedsmændenes fantasi - og enhver afgørelse skal respektere retssikkerhedsprincippet.

Hvis mine rettigheder overtrædes, *efter* at jeg har påpeget det og redegjort for lovgivningen og mine rettigheder, opfatter jeg krænkelse som en forbrydelse. Skatteansættelsen har samme virkning for mig, som hvis en røver stjæler pengene fra mig. Med min indkomst svarer det til ca. 2 års nettoløn. Hvis nogen stjæler så meget fra Dem, vil De sikkert også melde det til politiet.

Jeg forventer af Skatteankenævnet, at den *enten* underkender kommunens afgørelse - og at hensyn til befolkningens tillid til systemet bør det være en klar underkendelse - *eller* at det finder bestemmelser i lovgivningen, som overbeviser mig om, at det er uomtvisteligt i henhold til gældende love og regler, som jeg burde have været bekendt med allerede i 1999, da jeg etablerede anpartsselskabet Laserdisken ApS, at jeg ikke kan anvende virksomhedsskatteoven på de indkomster, jeg har fra virksomheden.

Med Venlig Hilsen

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen

Følg sagen på www.skatogmoral.dk

Vedlagte bilag:

1. Den påklagede afgørelse, 16/6-2004 & 4/8-2004
2. Ændret årsopgørelse anno 2000 med krav om betaling af 407.129 kr
3. “*Skattevæsenet jager os*”, Nordjyske Stiftstidende, 31/7-2004
4. Virksomhedsskattelovens indledende bestemmelser
5. Betingelser for at benytte virksomhedsordningen, Told & Skats hjemmeside
6. Ligningsvejledningen: Virksomhedsordningen, Told & Skats hjemmeside
7. Begrebet “*Selvstændig erhvervsdrivende*”, Juridisk Institut, Århus Universitet
8. Ligningsvejledningen: Erstatning og forsikringsydelse, Told & Skats hjemmeside
9. Afmeldelsesblanket, 30/6-1999
10. Landsrettens dom, 15/6-2000
11. Byrettens indkaldelse til konkursbegæring, 15/8-2002
12. Told & Skats registreringsbevis, 9/1-2003
13. “*Momsen kan holdes tilbage*”, Aalborg Stiftstidende, 20/11-1997
14. Folketingets spørgetid, 18/2-2004